

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 902 ²	Κυριακὴ Α' Λουκᾶ (Λουκ. 5,1-11) 27 Σεπτεμβρίου 2015 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Πῶς θὰ ἔρθῃ ἡ εὐλογία;

Ἡ ἴδια φωνή, ἀγαπητοί μου, ἀκούγεται καὶ ἡπάλι. **Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε καὶ σήμε-
ρα κατηγορούμενος.** Νεώτεροι γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ἀπευθύνουν σφοδρὸ κατηγορητήριον. Καὶ τί λένε; Ὅτι ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἐμπόδιο γιὰ τὸ σημερινὸ πολιτισμὸ, ὅτι ὑπνωτίζει τὸ λαό, ὅτι μὲ τὶς ὑποσχέσεις γιὰ αἰώνια ζωὴ παραλύει τὸ δυναμισμό τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ προοδεύσῃ. Εἶνε ἐμπόδιο, λένε, ἡ θρησκεία γιὰ τὴν πρόοδο καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου.

Αὕτῃ εἶνε ἡ κατηγορία. **Τί ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε;**

Εἶνε ἀλήθεια –δὲν τὸ ἀρνούμεθα–, ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας διδάσκει καὶ θὰ διδάσκη, ὅτι **ὁ ἄνθρωπος** δὲν εἶνε ὅπως τὰ ζῶα, εἶνε ἡ κορυφὴ τῆς δημιουργίας, ἔχει θεία προέλευσι, **πλάστηκε γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά.** Αὐτὰ ὑπενθυμίζει ἡ Ἐκκλησία. Σὲ κάθε θεία λειτουργία δείχνει μὲ τὸν ἱερέα τὰ ἄστρα καὶ λέει: «*Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας*» (θ. Λειτουργ.). Ἡ ζωὴ μας δὲν τελειώνει στὸν τάφο μὲ τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη· ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀθανασία.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία διδάσκουν, ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶνε τὸ τέρμα τῶν εὐγενῶν ἐπιδιώξεων τοῦ ἀνθρώπου, ἐν τούτοις **δὲν ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν ἐπίγεια ζωὴ,** ὅπως νομίζουν μερικοί. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἀδιαφορήσουν; Ὁ Χριστὸς δὲν ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο δισύνθετο, ἀπὸ σῶμα καὶ ψυχὴ, ἀπὸ ὕλη καὶ πνεῦμα; Γνωρίζει λοιπὸν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκες πνευματικὲς ἀλλὰ καὶ ὑλικὲς, ἀνάγκες τῆς ψυχῆς ἀλλὰ καὶ τοῦ σώματος. Καὶ ὅπως φροντίζει ὁ Κύριος γιὰ τὶς πνευματικὲς μας ἀνάγκες, φροντίζει καὶ γιὰ τὶς σωματικὲς. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος· Ποιὸς πατέρας, λέει, ὅταν τὸ παιδί του ζητήσῃ ψωμί, θὰ τοῦ δώσῃ πέτρα; καὶ ὑπάρχει πατέρας, ποῦ θὰ ζητήσῃ τὸ παιδί ψάρι καὶ θὰ τοῦ δώσῃ φίδι; Δὲν ὑπάρχει τέτοιος πατέρας. Ἄν λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, ποῦ εἶνε ἀτελής,

δείχνῃ ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς ὑλικὲς ἀνάγκες τοῦ παιδιοῦ του, πολὺ περισσότερο ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος (βλ. Ματθ. 7,9-11. Λουκ. 11,11-13).

Δὲν εἶνε δυνατόν ὁ τέλειος Θεὸς ν' ἀδιαφορήσῃ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἄν ἀδιαφοροῦσε, τότε δὲν θὰ δημιουργοῦσε τὴν ὕλη, τὸν ὑλικὸ κόσμον. Διότι ὅλα τὰ ὑλικά στοιχεῖα, στὰ ὁποῖα στηρίζεται ὁ τεχνικὸς πολιτισμὸς, ὅλες οἱ πρῶτες ὕλες, τίνος δημιουργήματα εἶνε; Τοῦ Θεοῦ. Λόγου χάριν τὸ νερό, ἡ φωτιά, τὰ δέντρα, τὰ βότανα τῆς γῆς, τὰ λουλούδια, τὰ ζῶα, τὰ πουλιά, τὰ ψάρια τῆς θαλάσσης, ἡ χλόη, ὅλα αὐτὰ τὰ ὑλικά πράγματα. Δὲν μᾶς ἔρριξε ὁ Θεὸς ἐπάνω σ' ἓνα πλανήτη ξηρό, ὅπως εἶνε ἡ σελήνη, ἀλλὰ μᾶς ἔβαλε ἐκεῖ ποῦ ὑπάρχουν ὅλα τ' ἀγαθὰ, γιὰ νὰ ζοῦμε καὶ νὰ εὐφραινώμαστε. **Ὅλα αὐτὰ ποῦ ἀπολαμβάνουμε εἶνε τοῦ Θεοῦ.** Πῶς λοιπὸν θὰ ποῦμε, ὅτι ἀδιαφορεῖ ὁ Θεὸς γιὰ τὸν ἄνθρωπο;

Θὰ μοῦ πῆτε· Αὐτὰ εἶνε θεωρητικά...

Θέλετε λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, **μιὰ ζωντανὴ ἀπόδειξι** ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀδιαφορεῖ γιὰ τὶς ὑλικὲς μας ἀνάγκες ἀλλ' ἐνδιαφέρεται; Νά τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιον. Εἶνε μιὰ ἀπάντησι ἀκριβῶς στὴν κατηγορία αὕτῃ.

Ὁ Χριστὸς διδάσκει. Ποῦ διδάσκει, ποιὸ εἶνε τὸ βῆμα του; Ἀνέβηκε σ' ἓνα καίκι, στάθηκε στὴν πλώρη, κι ἀπὸ κεῖ μιλοῦσε. Καὶ ποιοὶ τὸν ἄκουγαν; Γραμματεῖς, φιλόσοφοι, ἐπιστήμονες, βασιλιᾶδες, πλούσιοι; Κάθε ἄλλο. Στὴν παραλία ἦταν ψαράδες ξυπόλητοι καὶ ἄλλα φτωχαδάκια. Καὶ οἱ καρδιές τους πῶς ἔνιωθαν; σὰν τὸ σφουγγάρι ποῦ πίνει τὸ νερό. Ἐνῶ οἱ φαρισαῖοι δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν τὸ Χριστό, αὐτοὶ ῥουφοῦσαν τὰ λόγια του.

Κι ὅταν τελείωσε ὁ Χριστὸς τί ἔκανε; Ἐκανε αὐτὸ ποῦ γίνεται σήμερα, ποῦ φεύγουμε καὶ κλείνει ἡ ἐκκλησία, καὶ ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὸ τί γίνονται οἱ ἄνθρωποι; Ὅχι. Σκέφτηκε τοὺς ψαράδες, τὶς οἰκογένειές τους. Αὐτοὶ οἱ

ψαράδες, που άκουγαν τὸ λόγο του, ὅλη τὴ νύχτα εἶχαν κοπιάσει μὰ δὲν κατῶρθωσαν νὰ πιάσουνε οὔτε λέπι. Ὁ Χριστὸς σκέφτηκε, ὅτι θὰ πᾶνε τώρα στὰ σπῖτα τους καὶ δὲν θὰ ἔχουν νὰ φέρουν τίποτε – μόνο οἰκογενειάρχες που μοχθοῦν ξέρουν τί θὰ πῆ, νὰ γυρίζης τὸ βράδου στὸ σπῖτι μὲ ἄδεια χέρια. Κατάλαβε τὸν πόνο τους καὶ τοὺς λέει· Ἄφου ἀκούσατε διδασκαλία καὶ ἡ ψυχὴ σας τράφηκε μὲ τὸν οὐράνιο ἄρτο, πάρτε πάλι τὰ δῖχτυα σας. Τὰ εὐλογῶ ἐγώ· ρίξτε τα ἄλλη μιὰ φορὰ στὴ θάλασσα. Ὁ Πέτρος, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ψαράδων, λέει· «Κύριε, ὅλη τὴ νύχτα ψαρέψαμε καὶ δὲν πιάσαμε τίποτε· ἀλλὰ ἐπὶ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον» (Λουκ. 5,5). Ῥίχνουν πράγματα. Καὶ ὦ ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ! Τὰ δῖχτυα γέμισαν καὶ πήγαιναν νὰ σπάσουν ἀπὸ τὰ ψάρια. Γέμισε τὸ ἓνα πλοιάριο, γέμισε καὶ τὸ ἄλλο.

Πρωτοφανὴς ἀλιεία. Τί εὐλογημένη μέρα αὐτή! Ὅχι μόνο γιατί ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ γιατί ἔπιασαν τόσα ψάρια.

Ἔστερα λοιπὸν ἀπ’ αὐτὸ τὸ θαῦμα ποιός εἶσαι σὺ που λές, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀδιαφορεῖ γιὰ τὶς ὑλικές μας ἀνάγκες; Αὐτὸ εἶνε **συκοφαντία**.

Στὰ σπῖτια σας, ἀντὶ γιὰ ἐφημερίδες, ἀνοίξετε τὴν ἀγία Γραφή. Ἀνοίξετε στὸ Δευτερονόμιον. Πολλοὶ ἴσως πρώτη φορὰ ἀκοῦνε Δευτερονόμιον. Ἀνοίξετε λοιπόν. Ἐκεῖ, στὸ 28ο κεφάλαιο τοῦ Δευτερονομίου, θὰ δῆτε, **σε ποιό ἔθνος δίνει τὴν εὐλογία του ὁ Θεός**. Αὐτὰ τὰ λόγια, γραμμένα πρὶν ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια, νομίζεις πῶς εἶνε μιὰ ζωντανὴ ἱστορία τοῦ σημερινοῦ κόσμου. Ναί. Κι ἂν θέλετε, ἀνοίξετε ἀκόμη καὶ τὸν προφήτη Ἡσαΐα. Θὰ τὸν ἀκούσετε νὰ λέη· Λαέ μου· «ἐὰν μ’ ἀκούσετε, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε· ἐὰν δὲν μ’ ἀκούσετε, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδεται (=θὰ σᾶς φάη τὸ μαχαίρι)» (Ἠσ. 1,19-20).

* * *

Ἀγαπητοί μου! Ἡ χώρα που κατοικοῦμε δὲν εἶνε μεγάλη. Εἴμαστε μιὰ μικρὴ χώρα. Τὸ χῶμα λιγοστό. Βράχια καὶ πάλι βράχια. Καὶ πάνω στὰ βράχια αὐτά, που τὰ ποτίσαμε μὲ ἰδρώτα καὶ μὲ αἷμα, κατοικοῦμε σὲ χωριά καὶ πολιτεῖες, σὲ βουνὰ καὶ λαγκάδια, ὀκτώμισυ (8,5) παλαιότερα καὶ τώρα δέκα (10) περίπου ἑκατομμύρια ἄνθρωποι. Πῶς νὰ ζήσουμε; **Στενοχωρούμεθα, ὑποφέρουμε**. Οἰκογενειάρχες ἀναστενάζουν, κ’ ἔρχονται νὰ ποῦν κι αὐτοὶ αὐτὸ που εἶπε ὁ Πέτρος· «Κύριε, δι’ ὅλης τῆς νυκτός (καὶ δι’ ὅλης τῆς ἡμέρας) κοπιᾶσαντες οὐδὲν ἐπιάσαμε».

Καὶ ὅμως, ἀδελφοί μου, μπορεῖ νὰ γίνη τὸ

θαῦμα. Ποιό θαῦμα; Ἄς μὴ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι· ἐμεῖς πιστεύουμε. Αὐτὰ τὰ βράχια, που μᾶς κάνουν καὶ φεύγουμε στὰ ἀνθρακωρυχεῖα τοῦ Βελγίου καὶ στὴν Ἀμερικὴ καὶ κάτω στὴν Αὐστραλία καὶ στὸν Καναδὰ καὶ στὴ Γερμανία, αὐτὰ –μὴ γελάση κανεῖς– μποροῦν νὰ θρέψουν διπλάσιο καὶ τριπλάσιο πληθυσμό. Πῶς; Τί χρειάζεται; **Ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ!** Δὲν μᾶς λείπουν ἄλλα πράγματα, ἓνα μᾶς λείπει· ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡς ἂν μπορούσαμε ὅλοι, δεξιοὶ καὶ ἀριστεροί, ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ ἀποχρώσεων, νὰ καταλάβουμε ὅτι, παραπάνω ἀπὸ γεφύρια, ἀπὸ δρόμους, ἀπὸ καμινάδες, ἀπὸ ἐργοστάσια, παραπάνω ἀπ’ ὅλα, χρειαζόμαστε τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ· ὦ ἂν ἐρχόταν ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ στὸν τόπο μας!...

Καὶ γιὰ νὰ ἔρθη ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ **τί χρειάζεται;**

Νὰ τεντώσουμε τὸ αὐτάκι μας καὶ ν’ ἀκούσουμε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἄν μποροῦσα νὰ ἔχω ὅλη τὴν Ἑλλάδα μπροστὰ μου, θὰ φώναζα· Ὅλοι μᾶς ἀπάτησαν, ὅλοι ἐκμεταλλεύτηκαν τὴ μικρὴ μας χώρα. Ἐξω πλέον αὐτά. Ἄς ἀκούσουμε τὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ ὄχι τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ τὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τοῦ οὐρανοῦ, τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ν’ ἀκούσουμε τὸ Χριστὸ καὶ νὰ κάνουμε μαζί του **συμβόλαιο** καὶ νὰ ἐκτελέσουμε τὸ πρόγραμμά του.

Μὲ λίγα λόγια, ἡ γλῶσσα μας, που τὴν ἔγινε γλῶσσα ὀχιᾶς, νὰ σταματήσῃ νὰ βλαστημᾷ τὸ ἅγιο ὄνομά του, που σὲ καμμιὰ φυλὴ στὸν κόσμον δὲν βλασφημεῖται ἔτσι ὅπως ἐδῶ. Τὰ χέρια μας νὰ σταματήσουν νὰ κλέβουν καὶ νὰ παλαμίζουν μέρα - νύχτα τὸ ἅγιο καὶ ἱερὸ Εὐαγγέλιο μὲ τοὺς ἀμέτρητους ὄρκους. Τὰ πόδια μας νὰ σταματήσουν νὰ τρέχουν στὰ κέντρα διαφθορᾶς. Ἡ καρδιά μας νὰ σταματήσῃ νὰ βγάζη μῖσος καὶ κακία... Μ’ ἓνα λόγο, ὅλοι **νὰ βαδίσουμε τὸ δρόμον τοῦ Θεοῦ**.

Τότε, ὦ τότε! Δώστε μου μιὰ Ἑλλάδα χωρὶς βλαστήμια, χωρὶς ὄρκους, χωρὶς μοιχεῖες, πορνεῖες, διαζύγια..., δώστε μου μιὰ Ἑλλάδα μὲ Χριστό, καὶ σᾶς ὑπογράψω· τότε θὰ εἶνε εὐλογημένοι οἱ κάμποι μας, εὐλογημένα τὰ σπῖτια μας, εὐλογημένα τὰ πάντα. **Χῶμα θὰ πιάσουμε, μάλαμα θὰ γίνεται**. Θὰ πεισθοῦμε ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι «ἐνός ἐστι χρεία» (Λουκ. 10,42), καὶ θὰ ψάλλουμε ὅλοι μας· «Πλούσιοι (πλούσια μεγάλα κράτη) ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ» (Ψαλμ. 33,11)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**